

Lietuviai išmano, kaip taisyklingai nurauti nelukštentai krevetei uodegytę ar kokia šakute valgyti sraigę, tačiau sunkiai įsivaizduoja, kaip dorojamas virtas vėžys. O juk vėžius baltai nuo seno vartojo maistui.

„Užaugau šeimoje, kur ant stalo vėžių visuomet būdavo. Dubuo didelis, valgyk kiek nori, tačiau jei tėvelis pamatė, kad ne viską suvalgai, tai geriausiu atveju būsi nuvytas nuo stalo, o šiaip gali ir per sprandą gauti. Aš taip išauklėtas, kad jei Dievulis davė teisę atimti gyvybę, tai tu turi suvartoti tą produktą“, – vaikystę prisimena Ramūnas Čižas.

Vėžius labai lengva paruošti. Nuo seno jie laikomi dideliu delikatesu, Radvilų valdymo metais didžiausios, ištaigingumu garsėjusios puotos neapsieidavo be šio žnyplėto užkandžio.

Iki XX a. vidurio, kol ežerai ir upės buvo gaivios ir švarios, vasaros naktimis jų pakrantės nušvisdavo nuo fakelių ir žibintų šviesų – tai specialiais tinkleliais „ginkluoti“ vėžiautojai traukdavo ieškoti laimikių. Senais laikais Lietuva buvo žinoma kaip vėžius eksportuojanti valstybė. Liepos antroje pusėje ne vienoje vietoje buvo rengiamos vėžiavimo ir vėžių valgymo šventės. „Labai gerbiu žmogų, kuris nesigėdija ir paprašo pamokyti, kaip suvalgyti vėžį. Tokia jau tendencija, kad krevetę lietuvis moka suvalgyti, o vėžio, kurį valgė protėviai, jau nemoka“, – pastebi vienkiemio sodybos šeimininkas.

Išmokti valgyti vėžių – į Dusetas

Parašė Gimtasis kraštas

Šeštadienis, 23 Liepa 2011 08:24

Gimtasis kraštas